

רע"פ 2933/15 - דני קלה נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

רע"פ 2933/15 - א'

לפני: כבוד השופט ס' ג'ובראן

המבקש: דני קלה

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים מיום 16.3.2015 בעפ"ג 20076-07-14 שניתן על ידי כבוד השופטים: י' נועם, ר' פרידמן-פלדמן ומ' בר-עם; ובקשה לעיכוב ביצוע

בשם המבקש: עו"ד ישראל בן זאב

החלטה

1. בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (י' נועם, ר' פרידמן-פלדמן ומ' בר-עם) בעפ"ג 20076-07-14 מיום 16.3.2015, במסגרתו נדחה ערעור המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום בירושלים בת"פ 2796-09, לפיו הושתו על המבקש ששה חודשי מאסר שירות; ששה חודשי מאסר על תנאי, שלא יעבור על העבירות בהן הורשע או כל עבירה המוזכרת בסעיפים 216-224 בפקודת מס הכנסה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 (להלן: הפקודה); וקנס בסך של 25,000 ש"ח או 90 ימי מאסר תמורתו.

רקע והליכים קודמים

2. המבקש הורשע על יסוד הודאתו בעבירה של אי הגשת דו"ח במועד, לפי סעיפים 216(4) ו-222(א) לפקודה ובעבירה של אחריות מנהלים, לפי סעיף 224 לפקודה. על פי עובדות כתב האישום, המבקש שימש כמנהל בחברת אירועים, ובין השנים 2006-2007 הוא לא הגיש לפקיד שומה במועד הנדרש את הדו"ח על הכנסות החברה.
3. בגזר הדין מיום 28.5.2014, קבע בית משפט השלום כי העלמת ההכנסות החייבות במס, יש בה כדי למוטט סדר חברתי. כמו כן צוין, כי מדובר בעבירה שקל לבצע, על דרך המחדל בלבד. עובדה זו בשילוב הרווח הכלכלי הרב, קבע בית המשפט, מחייבים ענישה מוחשית וקשה. בית המשפט לקח בחשבון כי מדובר בעבירה מתמשכת ולא במעידה חד פעמית. אשר למתחם העונש ההולם, נקבע כי הוא נע בין מאסר קצר בעבודות שירות ועד לשמונה חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה וקנס. אשר לנסיבות האישיות של המבקש, צוין כי הוא בן 51 ועברו הפלילי נקי. כן צוין, כי עסקיו התמוטטו, חובותיו גדלו ואף בריאותו הנפשית וכן זו של בנו החלו להתדרדר. בית המשפט ציין עוד כי רשמית המחדלים לא הוסרו, על אף שהוגשו מסמכים בדיעבד, אך לא לגמרי, שכן דו"חות לשנת 2007 לא אושרו. עם זאת, התחשב בית המשפט במאמצים להסיר את המחדל. שכן, הדו"חות שהגיש לא בוקרו עקב מחלוקת אודות שכר טרחת רואה החשבון שייצג את עסקיו במועדים נשואי כתב האישום, ורואה חשבון אחר לא יכול היה לבקר דו"חות שלא הוא היה זה שהפיקם. בית המשפט התייחס גם לכך שהמבקש מועסק כ"עובד משוקם" בחברת "רמי לוי שיווק השקמה", ולכך שלא נגרם כל נזק לאוצר המדינה בשל הפסדי המבקש. על כן, גזר בית משפט השלום את דינו של המבקש כאמור, ברף המרכזי-תחתון של מתחם העונש ההולם.
4. ערעורו של המבקש לבית המשפט המחוזי נדחה ביום 16.3.2015. בית המשפט ציין כי ערכאת הערעור בוחנת את סבירות גזר הדין בלבד, והתערבותה שמורה למקרים חריגים. בית המשפט קבע כי מדובר בעבירות חמורות לנוכח מהות ונסיבות ביצוען, וכי בית משפט השלום איזן באופן ראוי בין מכלול השיקולים לצורך קביעת מתחם העונש ההולם. כמו כן, בית המשפט לא מצא כי בקביעת העונש בתוך המתחם נפל פגם או סטייה מרמת הענישה הראויה. על כן, נקבע כי המבקש יחל לבצע את עבודות השירות ביום 10.5.2015.
- הבקשה למתן רשות ערעור
5. המבקש טוען כי בניסיונותיו הרבים להסיר את המחדלים, על אף מצבו הכלכלי והמשפחתי, יש לראותו כמי שהסירם. לשיטתו, בית המשפט המחוזי לא נתן את מלוא המשקל הראוי לניסיונות אלה. כן מציין המבקש, כי אין זה חריג שמוגשים לפקיד שומה דו"חות לא מבוקרים לאחר הגשת כתבי אישום והוא מאשרם כתקינים. המבקש טוען כי בית המשפט המחוזי לא נתן את המשקל הראוי לסירובו של פקיד השומה לקבל את הדו"ח של שנת 2007 על אף האפשרות העומדת לזכותו, בהתאם להוראת הביצוע. לעמדתו, הערכאות הקודמות החמירו עמו יתר על המידה בעונשו, והוא מפנה למספר פסקי דין שניתנו בבתי משפט השלום ובבתי המשפט המחוזיים בהם נגזרו עונשים קלים יותר. כן מציין המבקש, כי בקביעת העונש בתוך המתחם, דינו צריך להיות שונה מדינו של אדם שלא הסיר את מחדליו. כך לגבי עונש המאסר וכן לגבי עונש הקנס. לבסוף הוא מציין, כי הוא הוכרז כפושט רגל וניתן נגדו צו כינוס, וכי מצבו הכלכלי והנפשי קשה, גם של בנו, עובדות אשר מקשות על קיום פונקציות בסיסיות של היום.
6. במקביל להגשת הבקשה למתן רשות ערעור, הגיש המבקש בקשה לעיכוב ביצוע עונשו.
- דיון והכרעה
7. אין בידי לקבל את הבקשה. הלכה היא, כי אין מעניקים רשות לערעור שני, אלא אם עולה טענה בעלת חשיבות כללית, בין משפטית ובין ציבורית (ראו ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיה) (13.7.1982) (להלן: חניון חיפה)). בענייננו, בקשת רשות הערעור אינה מעוררת שאלה משפטיות עקרוניות שכזו והמבקש לא הצביע על עילה המצדיקה דיון ב"גלגול שלישי" בהתאם להלכת חניון חיפה.

8. ניכר כי לב טענותיו של המבקש מצויות בכך שלא ניתן משקל ראוי לניסיונותיו להסיר את המחדל ולסירובו של פקיד השומה. לאחר עיון בפסקי הדין של הערכאות הקודמות, אני סבור כי הם מספקים מענה לסוגיה זו ואין להתערב בה. קל וחומר משהוטל על המבקש עונש סביר בהתחשב בחומרת העבירות ונסיבות ביצוען. יתרה מכך, כידוע, אין בחומרת העונש כדי להצדיק מתן רשות ערעור בפני בית משפט זה, אלא במקרים של סטייה משמעותית ממדיניות הענישה (ראו: רע"פ 1174/97 רפאלי נ' מדינת ישראל (24.3.1997); רע"פ 7201/97 בשירי נ' היועץ המשפטי לממשלה (11.12.1997)). ניכר כי בית משפט השלום וכן בית המשפט המחוזי התייחסו מפורשות לכלל הנסיבות בעניינו של המבקש, בדגש על המשקל שניתן לנסיבות לקולא. לא מצאתי סטייה כלשהי, ודאי שלא קיצונית, בעונש שנגזר עליו, ועל כן איני מוצא מקום להתערב בו.

9. אשר על כן, בקשת רשות הערעור נדחית בזאת, ומשכך מתייתר הצורך לדון בבקשת עיכוב הביצוע.

ניתנה היום, ט"ז באייר התשע"ה (5.5.2015).

ש ו פ ט